

De argumenten die voorstanders van wildparken hanteren om te betogen dat zij de natuurbescherming juist stimuleren, zijn niet geldig. Het in een wildpark kunnen bekijken van dieren die tot de verbeelding spreken van grote groepen mensen, zoals apen en leeuwen, vergroot de belangstelling voor deze dieren en voor de natuur in het algemeen, zo zeggen de voorstanders. Een dierentuin maakt op den duur een trieste indruk: al die dieren, opgesloten in hun toch altijd sombere tralie-hokken en beperkt in hun bewegingsvrijheid. In de wildparken daarentegen hebben de dieren naar verhouding veel meer mogelijkheden en geven de suggestie van vrijheid en spanning, waardoor de bezoekers ook veel meer leren omtrent de gedragingen der dieren. Daarom hebben wildparken een voorlichtende en stimulerende functie, nog steeds aldus de voorstanders.

Dit gaat echter niet op, als de bezoekers, die inderdaad meer geïnteresseerd zullen raken in de natuur, niet tegelijkertijd duidelijk wordt gemaakt, dat *dit* geen echte natuur is en dat men heel andere maatregelen zal moeten treffen als men die echte natuur weer wil terugkrijgen. Een wildpark zal pas dan een goede opvoedende functie hebben, als het de mensen ervan weet te doordringen dat het met de natuur in Nederland reeds zover gekomen is, dat zij met circusdieren aan de man moet worden gebracht. Een goed wildpark is er op uit, zichzelf in de toekomst overbodig te maken. En zolang dit nog niet het geval is, zijn wildparken uit het oogpunt van echte natuurbescherming, volledig uit den boze.

Een veel betere manier om het grote publiek in contact te brengen met de natuur, is het plaatsen van schuilhutten in de buurt van kolonies van broedende vogels, of van voederplaatsen van wilde zwijnen, ganzen, steltlopers etc. In Engeland zijn in verschillende reservaten dergelijke hutten gebouwd, vanwaaruit een groepje mensen moeiteloos de meest zeldzame en schuwe dieren van nabij kan gadeslaan; de schuilhut bij het nest van de visarend in Schotland trekt jaarlijks duizenden bezoekers!

5. De vijfde en voorlopig laatste kanttekening die ik wil maken bij het verschijnsel 'wildpark', is dat het mij verwondert dat er al niet veel eerder en niet veel meer geschreven is over de voor- en nadelen. Ik ben bang dat het uitblijven van commentaren, met name vanuit natuurbeschermingskringen, betekent, dat men het een beetje over zich heen laat gaan en niet ziet wat er gaande is.

Ik hoop, dat ik met de hierboven aangegeven ernstige bezwaren tegen de huidige wildparken, een proces van bewustwording en meningsvorming op gang kan brengen over het juiste gebruik van de natuur en de invloed hierop van wildparken.

Hugh P. Gallacher

Op de fiets de natuur in

In dit Europees natuurbeschermingsjaar N 70 is alom de aandacht gevestigd op natuurbescherming en natuurbehoud voor het welzijn van de mens. Hoe de welvaart ook toeneemt, de mens kan het niet stellen zonder de levende natuur; het is een zaak van welzijn of niet-zijn. Gelukkig is er in Nederland en voor velen vlak bij huis, nog veel van de natuur te genieten. Dat is zeker ook te danken aan de vele activiteiten, die voor natuurbescherming en natuurbehoud in de loop van vele jaren zijn ontwikkeld.

Wie van de natuur wil genieten, moet zich aangepast gedragen; dat is een individuele vorm van natuurbescherming. Daarom is ook de keuze van voortbewegen, de keuze van het vervoermiddel belangrijk. Velen zijn het er wel over eens dat gemotoriseerd verkeer zo weinig mogelijk in onze natuurgebieden moet doordringen; een opvatting die wellicht iedere natuurbeschermers voor 100% onderschrijft.

Het gemotoriseerde verkeer produceert helaas nu nog in vele gevallen schadelijke uitlaatgassen, die gevaarlijk kunnen zijn voor vele vormen van leven; planten en bomen kunnen er door worden bedreigd, evenals vele diersoorten. Het geluid dat dit verkeer veroorzaakt verschrikt en verjaagt vaak vele dieren die aan onze natuur een extra bekoring geven. Natuurgebieden behoren volgens de meesten stiltereservaten te zijn en wie van de natuur wil gaan genieten en de natuur een goed hart toedraagt moet daar rekening mee houden. Daarom is de fiets zo'n ideaal vervoermiddel voor wie er op uit wil trekken; een fiets produceert geen gassen en veroorzaakt geen lawaai. Terecht geven velen de voorkeur aan wandelen, maar wie zich over grote afstanden wil verplaatsen of wie moeilijk ter been is, heeft een vervoermiddel nodig: dat vervoermiddel is de fiets. Vele natuurgebieden zijn dan ook reeds voor alle andere vormen van verkeer gesloten en dat is een weloverwogen maatregel; een zaak van natuurbescherming.

De fiets is ook praktisch omdat de snelheid beperkt is, zodat men veel kan zien en toch ver in gebieden en terreinen kan doordringen. Gebieden die heel bijzondere bescherming vragen - zoals broed-

gebieden - zullen, en dan vooral in bepaalde perioden, zelfs voor fietsverkeer gesloten moeten worden, omdat extra voorzichtigheid is geboden om de fauna niet te verstoren. Ook wandelaars zullen dan niet of alleen onder bepaalde voorwaarden worden toegelaten.

Op de fiets kan men dus vrijwel overal terecht, terwijl speciale voorzieningen in natuurgebieden, het fietsverkeer dikwijls stimuleren, bijvoorbeeld door de aanleg van fietspaden.

Onze natuurgebieden moeten bereikbaar blijven en het is daarom geen haalbare kaart om - zoals wel wordt voorgesteld - alle natuurgebieden buiten het wegenpatroon te houden, zodat verkeer in een verre omtrek onmogelijk wordt. Men moet er kunnen komen en voor velen zullen de afstanden te groot zijn om deze te voet of per fiets te overbruggen. Dat wil niet zeggen dat ieder stukje natuur zelf ook maar moet worden opengelegd voor alle vervoermiddelen. Wie dieper wil doordringen, wie dichter bij de natuur wil komen, gaat wandelen of neemt de fiets. Het is daarom belangrijk dat in de omgeving van natuurterreinen parkeerplaatsen voor auto's ontstaan, zodat de terreinen goed bereikbaar zijn en toch de noodzakelijke bescherming krijgen om het behoud van flora en fauna zeker te stellen. Vanaf zo'n parkeerplaats kan men dan te voet of per fiets verder gaan. Een vouwfiets in de auto is dan een nuttig tweede vervoermiddel waar men veel plezier aan kan beleven. Gelukkig ontstaan dergelijke parkeerplaatsen dan ook steeds meer, maar het is jammer dat hierbij te vaak nog wordt vergeten dat ook parkeer- of stallingsruimte voor fietsen hier heel nuttig kan zijn. Velen geven er de voorkeur aan per fiets naar een natuurgebied te gaan en moeten als zij verder willen gaan wandelen hun vervoermiddel ergens kwijt kunnen. Daarvoor zijn voorzieningen nodig die zonder al te veel moeite of kosten kunnen worden getroffen.

De mens van nu heeft extra behoefte aan regelmatig contact met de levende natuur; steeds meer mensen trekken er op uit, vooral nu de vrije tijd waarover men de beschikking heeft, toeneemt. Iedereen is daarom gebaat bij natuurbescherming en natuurbehoud. Iedereen moet daarom zijn steentje bijdragen. Iedereen moet zich daarom in de natuur op aangepaste wijze gedragen. Dat wil zeggen: op de fiets de natuur in, want op de fiets kan men letterlijk alle kanten uit en dan zonder aan het leefmilieu schade te berokkenen.

Pad op de mierenjacht.

Het dier zit te loeren voor een opening tussen de straatstenen, waaruit mieren te voorschijn komen

Foto: E. E. van der Voo

